Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

41 (456)
10 жовтня 2013 р.

Феномен УПА полягає в тому, що вона, на відміну від інших аналогічних синхронних рухів опору, виникла на базі високої організованості населення, звідки черпала всі свої сили та ресурси.

Олександр ПАГІРЯ, історик

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ЯКІ КАДРИ, ТАКА Й ДЕРЖАВА

За євроінтеґраційними пристрастями якось поза увагою спільноти залишилась інформація, що до вісімдесяти відсотків кадрів у вищих ешелонах влади – вихідці з Донбасу або за місцем народження, або за професійною ознакою. Навіть у часи Брежнєва дніпропетровських у владі було менше, ніж нині донецьких, хоч тоді Дніпропетровщина вважалась Всесоюзною кузнею кадрів. Тепер кузня перемістилась на Донбас.

Пам'ятаєте анекдот часу приходу Януковича на президентство?.. «У Донецьку люди бояться виходити на вулицю навіть удень… – А чого б це? – Їх ловлять і відправляють у Київ начальниками…» Анекдот анекдотом, але з 2011-го на всі ключові позиції призначали земляків, «своїх». Скажімо, в МВС – від міністра – аж до начальників райвідділів міліції, коли на полковничі посади приходили і приходять майори, а то й капітани з Донбасу. Зрозуміло, йдеться не про професійність. А про своячьку надійність. Хоч, як стверджував свого часу «вождь усіх народів», кадри вирішують усе.

Але повернімось, як кажуть, до наших баранів, себто до владної еліти. Тут кожний як не народився, то довгий час працював у степах донецьких. Починаючи від голови Уряду М. Азарова, С. Арбузова, Ю. Бойка, В. Захарченка, М. Присяжнюка, А. Близнюка, О. Клименка… І несть їм числа. Донецькою є і Генпрокуратура починаючи від В. Пшонки, його заступників Ю. Ударцова, Р. Кузьміна і так по всій вертикалі. Щоправда, останній перебрався в РНБО, але знову ж під крило земляка А. Клюєва. «Свої» керують державними службами, інспекціями, комітетами, АРК і областями. Наш край, правда, це нашестя трохи оминуло. Але ж зрозуміло, наскільки це треба бути своїм у дошку, щоб сподобатись главі «сім'ї». Та це так, до слова. А ми ще не згадали Адміністрацію Президента, Верховну Раду…

І мимоволі постає запитання: чи добре це для України, коли один реґіон кує кадри для всієї держави? Яка б добра та кузня не була. Справи у державі засвідчують, що не все добре у нашому царстві. Зате із владних уст тільки й чуємо хвалебні оди. Хоч, зрозуміло, влада, сформована за «земляцьким» принципом, апріорі не здатна до критичного погляду на себе, визнання помилок, їх виправлення і розвитку.

Хоч як сказати. Якщо подивитись на декларації наших владців, а особливо осіб, наближених до «сім'ї», то їхні статки ростуть, як на дріжджах. Народ бідніє, а вони багатіють, вміло конвертуючи владу у реалізацію своїх бізнес-інтересів. Про суспільний інтерес ніхто і не думає. Посади зайняли люди без достатньої освіти, досвіду, а звідтіль і низька якість управління, яке лише шкодить суспільству. Якщо до цього додати суцільну корупцію, то і вийде та гримуча суміш, що підриває основи держави, убиває в людей віру в добро і справедливість. Зрештою, чи можна з таким «набутком» іти в Європу…

Поспитайте в будь-кого, чи вірить людина в чесний суд? Чи видадуть йому потрібну довідку без «ходіння по муках»? Чи лікуватимуть без грошей?.. Чи стане чинити міліція справедливо, якщо наїзд на пішохода вчинив їхній колеґа? Чи вірить у економічно обґрунтовані тарифи на комунальні послуги?.. І таких «чому» можна поставити безліч. Запитання ці риторичні. І чи не тому, не вірячи владі, люди беруться самі утверджувати добро і справедливість. Як це було у Врадіївці, Полтаві, Києві, Тернополі… Щоправда, поки що на місцевому рівні. Але дійде і до владного Олімпу. Бо не можна довго безкарно знущатися над людьми, нав'язуючи їм умови життя «по понятіям». Так бути не може. І «свої» «своїм» не допоможуть, якщо народ вийде з вилами.

Богдан ВІВЧАР

НАШІ СВЯТА

14 ЖОВТНЯ – ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

14 жовтня – Покрову відзначаємо як свято українського козацтва і Української Повстанської Армії. Ми вшановуємо тих, хто творив нашу історію у звитягах битв під Корсунем і Пилявою, під Жовтими Водами і Берестечком, беззавітно боровся за волю і незалежність України… Ми вклоняємось перед пам'яттю тих, хто продовжив героїчний чин своїх попередників уже в середині XX століття. Новітню історію змагань за волю творили борці

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА. РІЧНИЦЯ УПА

й герої, українські революціонери-самостійники, членство ОУН, борці УПА і весь український народ.

Та сьогодні знаходяться сили, які хочуть відібрати у нас історичну правду про героїчну сторінку боротьби за волю, а все, що для нас дороге і святе, опоганюють та обкидають болотом. Їм кісткою у горлі стоять навіть імена наших героїв, наших провідників – Степана Бандери, Романа Шухевича і їхніх побратимів. Але як би не шаленіли недруги, славний чин героїв і пам'ять про них завжди буде з українським народом.

У нинішньому числі «Галицької Просвіти» подаємо оповідь про одного з незламних провідників УПА Дорошенка – Василя Гошовського.

(Чит. 2 стор.)

ПРОСТИ БЛИЖНЬОГО

ЗАКЛИК ДО МИЛОСЕРДЯ

До Президента України Віктора Януковича надходять звернення владик різних релігійних конфесій із закликом виконати рішення Європейського суду з прав людини і звільнити Юлію Тимошенко.

Свої прохання Главі держави надіслали Предстоятель УПЦ КП Філарет, глава УГКЦ, архієпископ Києво-Галицький Святослав Шевчук, архієпископ-митрополит Львівський РКЦ Мечислав Мокшицький, старший єпископ Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської Михайло Паночко та голова Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів В'ячеслав Нестерук. У клопотаннях вони наголошують, що випустити з тюрми Тимошенко варто не тільки з огляду на християнське милосердя, а й тому, що це важливо для європейського майбутнього України.

З найбільших Церков серед послань до Президента із закликом звільнити Ю. Тимошенко немає листа від глави УПЦ МП митрополита Володимира (Сабодана). Як відомо, прихожанином цієї Церкви є Віктор Янукович.

ШАНОВНІ КРАЯНИ!
ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!
з 1 жовтня 2013 р. почалася передплата на наступний рік на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».
Передплатний індекс – 91083.
ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):
на місяць – 4,30 грн.,
на півроку – 25,80 грн.,
на рік – 51,60 грн.

АКЦІЇ

БЕЗ ТЕБЕ НЕ ОБІЙТИСЬ, ДРУЖЕ

У Народному домі «Просвіта» відбувся Ярмарок громадських організацій, які діють у Івано-Франківську. Представники 23 об'єднань презентували діяльність і напрацювання своїх команд усім охочим, розповсюджували роздаткові матеріали (посібники, буклети, листівки, візитки), демонстрували відеоматеріали, світлини. Були представлені організації, які працюють у різних напрямках: молодіжні, правозахисні, мистецькі, із захисту інтересів інвалідів-візочників, з релігійним ухилом, патріотичні, благодійні з допомоги тваринам.

Ярмарок зініціювала й організувала Івано-Франківська обласна організація «Молода Просвіта» у рамках проекту «Івано-Франківськ – місто активної громади!». Вона радо вітала учасників і відвідувачів заходу, метою якого є підвищення громадської активності мешканців обласного центру. Адже у перебігу події люди знайомились, знаходили нових друзів, однодумців. А йшлося, насамперед, про євроінтеґраційні прагнення молоді. Учасників вітав голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький. Він наголосив, що молодь – майбутнє України, а її перспектива – у європейському виборі. С. Волковецький запропонував ухвалити Звернення до керівників держави (друкується нижче) щодо підтримки євроінтеґрації.

«В економічно розвинених країнах кожен громадянин вважає за обов'язок віддавати безкоштовно частину свого часу на громадську діяльність. То чому би і нам, івано-франківцям, не взяти це за правило? Адже наш добробут – у наших руках!», – зазначає керівник і організатор заходу Євгенія Бардяк.

Подія відбулася за підтримки Івано-Франківської міської ради в рамках конкурсу проектів і програм розвитку місцевого самоврядування та громадянського суспільства у 2013 році. Вирішили, що така акція відбуватиметься щороку в першу суботу жовтня.

Теодор ДРОВНИЧ

НЕ СХИБІТЬ НА ВІСТРІ ІСТОРІЇ

Президенту України
п. В. Януковичу
Голові Верховної Ради України
п. В. Рибаку
Прем'єр-міністру України
п. М. Азарову
(До відома засобів масової інформації)

ЗВЕРНЕННЯ

Ми, представники громадських організацій Івано-Франківської області, заявляємо про свою підтримку євроінтеґраційного курсу України. Розглядаємо його як безальтернативну перспективу нашого розвитку, повернення до європейського цивілізаційного простору.

Розраховуємо на те, що Україна до саміту у Вільнюсі виконає всі умови Євросоюзу і використає унікальний шанс увійти в європейську сім'ю народів як запоруку Незалежності, демократії та високого рівня життя.

Очевидно, що саміт – дуже важливий етап для нашої держави. Але він стане справді визначальним та історичним за умови виконання зобов'язань, які бере на себе Україна. Це стосується проведення кардинальних реформ в усіх сферах: економіці – відхід від клановоолігархічної моделі, корупційних схем, політиці – забезпечення справжнього народовладдя і свобод, верховенства права, духовності – надання такого місця в Україні українським національним традиціям (мова, культура, історія, Церква), як це має місце в європейських країнах. Натомість сьогодні спостерігаємо щось протилежне, що становить явну загрозу нашій ідентичності. Усвідомлюємо також що європейський вибір передбачає ліквідацію рудиментів радянської епохи, зокрема в свідомості людей і в суспільному бутті.

Народові потрібна інша, європейська, Україна, що вимагає колосальних змін. Такі зміни можна здійснити лише спільними зусиллями народу і влади, яка дбає про народ, його перспективи.

Хочемо вірити, що, опинившись на вістрі історії, ви не схибите. І ваші зусилля разом з широкими верствами суспільства приведуть український народ до незворотних змін та спільної перемоги.

Звернення одноголосно ухвалили на форумі громадських організацій Івано-Франківщини з ініціативи голови ОО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка, екс-Посла України С. ВОЛКОВЕЦЬКОГО 5 жовтня 2013 року

м. Івано-Франківськ, Народний дім «Просвіта»

ПАМ'ЯТЬ

НЕЗЛАМНИЙ ДОРОШЕНКО

5 жовтня 1950 року в урочищі Бовкоти, що між селами Станківці й Слобода Болехівська Долинського району у нерівному бою з чекістами загинув славний син України, обласний провідник ОУН–УПА Василь Гошовський (Дорошенко). В той буремний час було вже мало борців, які вели змаг із ненависним окупантом. Одні загинули на полі бою, інші опинилися в концентраційних таборах Сибіру, ще хтось – по тюрмах. Окремі частини УПА опинилися у вільному світі на Заході. Були й такі, що зневірилися, зрадили присягу повстанців, пішли на службу до ворога, заробляючи «юдині срібняки».

У тривожний і важкий для українського народу час ті, що залишилися живими, не впали духом, не зрадили присягу, далі боролися з російським окупантом. Про тих незламних героїв повинна знати сучасна українська молодь і ніколи не забувати, що завдяки таким патріотам як Василь Гошовський (Дорошенко) і багато інших сьогодні маємо Незалежну Самостійну Україну.

Василь Гошовський народився в селі Станківці Долинського району у багатодітній сім'ї. Батько – Михайло Васильович (1896 р. н.), мати – Марія Юріївна (з дому Лавових, 1896 р. н.). Василь був першою дитиною у сім'ї. Початкову Станковецьку школу закінчив із похвальною грамотою. Директор наполягав на тому, щоб допитливого, здібного, розумного малого Василька батьки віддали на навчання до Львова у торгово-кооперативну школу.

У цей час у Львові в гімназії вчились із Витвиці його родичі по матері – брати Витвицькі: Павло, Тарас, Богдан, Володимир, Остап, Євген. Усі вони були членами ОУН. Василь часто заходив до своїх родичів, які мали на нього великий вплив. Тут він уперше познайомився з ідеологією націоналізму. У Львові навчався до початку окупації Німеччиною Західної України. З великою радістю зустрів Василь проголошення у Львові 1941 року відновлення Української держави на чолі з Ярославом Стецьком. Та недовго проіснувала Самостійна Україна. Гітлер розпорядився заарештувати український уряд, посилив репресії, почалися розстріли членів ОУН.

У цей час до Болехова приїздять випускники Краківської художньої академії Михайло Черешньовський та Оксана Винник. Вони створюють культурно-просвітницький центр, відкривають майстерню з виготовлення художніх виробів, а також вишукують у навколишніх селах і в Болехові здібну до мистецтва молодь.

Щоб не потрапити в руки ґестапо чи на невільницьку роботу до Німеччини, Василь Гошовський залишає Львів і разом із побратимами Федором та Іваном Данковими переходить на роботу до Болехова.

Черешньовський добився узаконення цієї майстерні як державного підприємства й зараховував на роботу багато молоді, часто навіть фіктивно, щоб німці не вивозили до Німеччини.

В майстерні Василь Гошовський працював столярем і вчив столярської роботи молодих хлопців. Там була створена підпільна організація ОУН. Проводились вечори, присвячені історичним датам, велась просвітницька робота. Все більше патріотів стають членами ОУН. Василь Гошовський бере активну участь у всіх заходах, які відбувалися в майстерні.

За якийсь час Провід ОУН посилає Василя Гошовського очолити сільську організацію в селі Станківці, давши йому псевдо Дорошенко, згодом він очолить організації і в інших селах Болехівщини.

У серпні 1944 року Василь Гошовський (Дорошенко) перебував у своєму селі. І тут потрапляє у руки більшовиків. Разом з іншими молодими хлопцями його забирають до Болехівського військкомату, а звідти під охороною посилають у військову частину, яка знаходилася в Тернополі. З допомогою сільських підпільників, які розброїли конвоїрів, всі арештовані були звільнені й повернулися до своїх домівок. Дорошенко прибуває до Станківців, а Провід ОУН призначає його керівником ОУН Болехівщини.

Із 1945 року Дорошенко очолює районну інтендантську фінансову референтуру, що підпорядковувалася провідникові Кию, а після загибелі Кия – Волиняку – Тишківському (родом із Витвиці).

Працювати було важко. Доводилося вирішувати долю багатьох людей тоді, коли все вирішували години, а то й хвилини. Були зради, НКВД влаштовував провокації, смерть постійно загрожувала багатьом чесним, невинним. І чимало невинних, чесних людей врятував Дорошенко.

Спочатку чекісти не чіпляли родину Дорошенка. Вони мали завдання впіймати його, надіючись, що він таки навідається до батьків у село. Та не вдавалося ні чекістам, ні сексотам його висліднти. Мав досвідчену зв'язкову Настю Флишку, яка тримала зв'язок із провідником, повідомляла про всі новини в районі й терені.

Та 1948 року чекісти заарештували Настю, засудили й вивезли в Сибір. Вона не зізналася, хоч перенесла страшні тортури.

Новим зв'язковим став сусід Дорошенка Микола Качур (1931 р. н.). Про його співпрацю з Дорошенком і УПА ніхто не знав, навіть батьки й рідні. Зв'язковий зустрічався з провідником певного дня і години за селом біля хреста. А щоб не спізнювався, Дорошенко подарував йому годинник. Працював зв'язковим до 1950 року. Доставляв батарейки для радіоприймача, папір для друкарської машинки, ліки, одяг, білизну.

21 жовтня 1947 року енкаведисти вивезли всю сім'ю Дорошенка до Сибіру: батька, маму, сестер – Катерину (1923 р. н.), Кароліну (1925 р. н.), Анну (1929 р. н.), Розалію (1934 р. н.), Стефанію (1938 р. н.), брата Ярослава (1939 р. н.).

Тяжко переживав драму рідних, нерозділену любов із коханою Стефанією Покришкою. Не менш тяжкими були повідомлення про загибель побратимів, про багато зрад, зневір...

Все менше залишалося вірних друзів-патріотів. Щоб збити ворога зі сліду, Дорошенко часто міняв місце постою. За його голову чекісти обіцяли великі гроші.

Дорошенко будує для себе і своєї охорони – боївки криївку в урочищі Бовкоти. Вона могла помістити до 15 осіб. Криївка була так надійно і вдало побудована, що її практично неможливо було віднайти. Знаходилася вона під великим каменем-скелею, що служила для криївки дахом. У сховок заходили водою, тож жодна вівчарка не змогла б узяти слід. Про місце криївки знали лише декілька довірених людей, які тримали з Дорошенком зв'язок. Вода також протікала через криївку.

Але ворог не спав. Він діяв. Було зроблено все для того, щоб вистежити місце обласного проводу. На його пошук призначили найдосвідченіших чекістів. Були залучені нестійки люди, які хотіли заробити «юдині срібняки». Є версія, що видав криївку один із членів боївки. Вороги знали тільки про те, що Дорошенко займає значний пост у проводі підпілля і що може перебувати десь недалеко від рідного села.

І тяжкий трагічний день настав. 5 жовтня 1950 року 12 повстанців разом із провідником Дорошенком перебували у криївці. Ніхто не сподівався нападу.

– Облава, облава!.. – донеслося від стійкового.

Він прибіг задиханий і повідомив побратимів і провідника, що москалі вже близько й оточили криївку перснем.

Провідник миттєво вирішив: повстанці по двоє пробиваються до лісу. Забирають з собою тільки зброю і патрони.

І ось останні стрільці залишають криївку. Ворог цього ще не бачить...

– Друже провідник! Біжіть і ви до лісу. Ми вас прикриємо кулеметним вогнем. Ми готові померти!..

– Виконуйте мій наказ!..

Залишившись один у криївці, Дорошенко узявся нищити й палити все, що могло дати чекістам інформацію для розправи з підпільною мережею області й арешту ще невідомих кадебістам патріотів.

І ось спалені всі документи, потрощена радіостанція, радіоприймач, друкарські машинки. Дорошенко вийшов із криївки...

– Здавайся! – кричали. – Ти окружон. У тебе нема виходу! А так даруємо тобі життя!

Чекісти за той час підповзли так близько до провідника, що він уже бачив їхні перекошені злобні обличчя.

Схопивши гранату, вийшов із криївки і передсмертними словами соромив «продажних синів України», що взялися за зброю, щоб нищити власний народ.

Раптом прогримів вибух. Похитнулася постать незламного борця за волю України. Граната розірвала молоде тіло...

І прийшов у Сибір лист. Сусіди писали, що загинув Василь...

Страшно ридала мати, сестри, не міг витримати жахливої звістки батько. Він болісно промовив: «Господи! Добре, що хоч живим їм у руки не дістався...»

Василь ГУК,
лауреат премії імені Марійки Підгірянки

Від редакції. У наступних числах «Галицької Просвіти» ми продовжимо тему УПА – армії без держави – за Державу, проти окупантів усіх мастей.

РЕЗОНАНС: ТАК ДУМАЮ

ЗА КОРДОНОМ УКРАЇНЦІ ГЕНІАЛЬНІ, А ВДОМА – ЛЕДАЧІ?..

Таким ствердженням президента Світового конґресу українців (СКУ) Євгена Чолія назване інтерв'ю, яке взяв у нього Юрій Грицик і опублікував у газеті «Експрес» за 29 серпня – 5 вересня 2013 р.

(Закінчення. Поч. у № 40)

...Отож їдуть у світ і молоді наші геніальні, але бідні українці. Їдуть із надією повернутись додому: до сім'ї, дітей, батьків. А хто і як відшкодує їм оту тугу за рідною, яка з великим і нестерпним душевним болем переживається особливо у великі свята Різдва, Великодня, П'ятдесятниці... Та добре відомі випадки, коли після десяти і більше років праці в Європі поверталися додому вже заможні українці з радістю і надією розпочати тут, на рідній землі, серед своїх братів і сестер українців свою справу і знову розчаровувалися. Безконечне ходіння по різних адміністративних кабінетах принижували й доводили до розпачу. А неможливість вирішити що-небудь без зелених купюр лякали: «Нічого у нас не змінилося. Все як і було. То як далі жити?»

...Повертаючись знову в Європу вони з плачем говорили: «Напевно вже не повернемось в Україну...» А там їх знову прийняли. І свою справу вони відкривали дуже швидко. В муніципалітеті молодому подружжю ввічливо сказали: «Вибачте, але ви зможете почекати 20 хвилин?»

– Зможемо.

– То можна вам запропонувати каву?

– Можна.

Через кілька хвилин було дві кави. А на 18-ій хвилині запросили до кабінету, знову попросили пробачення, що змусили довго чекати, і після кількох підписів, радісно з усмішкою, побажанням успіху й обіцянкою будь-коли і в будь-якій потребі допомогти, вручили офіційні документи, які дають право на конкретну приватну діяльність...

Отак-то, пане Євгене, з нашими «ледачими» українцями в Україні. Ви назвали ряд відомих у світі українців на Заході. І ми тішимося ними. Але на моє запитання багатьом вчителям і деяким професорам, чи могли б ці геніальні українці досягти того успіху сьогодні у нас, в Україні, були усмішки й такі відповіді: «Скоріше всього, що ні». «Ні». «А може, хтось один чи двоє». А чому? Відповідаю категорично: свої не дали б! Тому мені дуже гірко, що ви, пане Євгене, цього не усвідомлюєте.

А це – наш рідний український синдром, як невиліковна хвороба, яка бере початок ще з дохристиянської доби. Тоді схвалювалася нечесна й несправедлива боротьба за владу (за краще місце під сонцем), за якою в усі часи – багатство і комфорт, яких завжди прагнуть всі українці. Боролися між собою всі: і князі, і смерди. І ця боротьба майже не має перерви. Хіба що тільки перед найбільшою небезпекою, перед ворогами українці об'єднувалися. Та щойно небезпека минала, наші можновладці починали боротьбу між собою. І були міжусобиці, братовбивчі війни, поділи і зради. Так, ця боротьба є і сьогодні. Змінилися форми, та не змінився зміст і дух. І хто цього не бачить і не усвідомлює? А хто б'є на сполох і намагається бодай щось зробити?..

2002 року в Канаді відбувався з'їзд християнської молоді. Члени делеґації з Івано-Франківської єпархії УГКЦ на одній із багатьох зустрічей з діаспорою у Лондоні, що недалеко Оттави (столиці Канади), після розмови з групою українців похилого віку, вирішили підійти до іншої такої ж групи, яка стояла недалеко. Та ці всі враз, як по команді, заголосили: «Не йдіть до них, бо то – мельниківці! Не йдіть!» Цю історію я назвав би так: «Добра пам'ять». Хоч дуже сумно було про неї чути. Бо вже більше як півстоліття минуло з того часу, а наші бідні українці ніяк не можуть помиритися й дійти згоди.

Гадаю, пане Євгене, ви знаєте, в яких важливих питаннях (політичних, світоглядних, релігійних і церковних) поділена наша діаспора. І це – наша спільна велика біда. Ви не можете не погодитись із цим фактом. Та можете сказати, що не зважаючи на це все, вся діаспора дуже любить Україну. І це також правда, яку ніхто не може заперечити. А як доказ на підтвердження своїх слів, наведете приклади, як «українська сила» в діаспорі переживала, вболівала й успішно допомагала вирішити різні важливі питання України. Дякувати Богові за це і вам.

Так, дуже добре, що Європейський парламент дослухається до заяв СКУ щодо українства і враховує їх. Але ваші слова, пане Євгене, що «дослухаються передовсім тому, що нас у світі багато, ми добре організовані. Я сказав би, що через уміння швидко мобілізуватися слушної миті, нас у Європарламенті навіть трохи побоюються», – виникають запитання щодо «слушної миті». Не знаю, чи ви мали на увазі критичний стан, бо я, власне, сказав би «критичної миті». А чому? Та тому, що тільки велика біда об'єднувала українців, та й то не завжди. Наприклад, німецькі концтабори чи сталінські ҐУЛАҐи. Або згадаймо хоча б княжу добу. З тієї ж причини створилося непереможне козацьке військо, яке, вигравши багато битв із ворогами, – програло найважчу битву між своїми.

Тому й сьогодні, на жаль, хочеться всім нашим недоброзичливцям сказати: «Дайте нам спокій! Не чиніть нам зла. Ми і так самі себе поборемо!» Хіба ж не так? Чи не тому недавно, в час незалежності, з'явилося прислів'я: «Наші демократи об'єднаються тільки за хвилину до страти». А давнє прислів'я: «Де два козаки – там три гетьмани», – сьогодні доповнюється такими: «Де два українці – там три партії»; «Де два лідери партій – там три президенти»; «Де два монахи чи целібати – там три єпископи»; «Де два єпископи – там три патріархи» – хіба не цю ж істину стверджують?

Пане Євгене, ви говорите про майже семимільйонну діаспору на Сході. Тобто в Росії, Казахстані, Білорусі та Молдові. Але ваші слова, що «попри таку чисельність їхній вплив на світову політику обмежений зі зрозумілих причин» також породжують запитання: які ще нібито всім зрозумілі причини? Що ви мали на увазі?

Тут я категорично заявляю, що найбільша причина – в нас самих. Ми вже давно себе поставили в принижене становище молодшого брата і ніяк не можемо позбутися цього комплексу. Нам набагато легше боротися зі своїми. А з чужими – на словах, хіба для власного зиску, іміджу та піару (показати, які ми патріоти) перед своїми. Для повчального прикладу запитаю, хто не знає, які дружні між собою кавказці чи прибалти? Хто служив у радянській армії, добре знає, що два-три чеченці, осетини, абхазці й інші, могли тримати в руках цілі взводи чи роти. Та й сьогодні в багатьох містах Росії маленькі групи кавказців є найвпливовішими. Вони до кінця стоять один за одного.

А ми? Зі своїми протистояннями й міжусобицями ми переходимо в інший світ. Ось як про це розповідає одна мудра історія.

Подейкують, що на тому світі, у пеклі, є великі казани, в яких караються великі нерозкаяні грішники. Всі поділені по націях і вміщені в окремі казани. Так-от біля кожного є така велика охорона, що ніхто не може звідти втекти. Але тільки біля казана з українцями немає жодного. Чому ж? Чому біля всіх є, а біля нашого немає? Та тому, що з німецького, грецького, польського та будь-якого іншого якщо хоч одного інші підсадять зсередини нагору, щоб вискочити з казана, то він обов'язково потягне за собою інших. А з нашого? Ну хіба Іван допустить, щоб виліз Петро? Або Василь дозволить, щоб виліз будь-хто інший, а не він? Ось так ніхто й нікому не дасть вилізти і втекти!

Дорогі брати і сестри, рідні мої українці!

Україна не ефемерне поняття. Україна – не лише конкретна земля, Батьківщина батьків, дідів і прадідів. Це не стільки рідна мова, історія, культура, пісня, звичаї і традиції. Найбільша цінність кожної держави – людина. Тому й для України безцінними є її сини та дочки. Тож будувати нашу державу – це ревно, щиро і жертовно служити кожному українцеві.

Ми – великий народ!

Ми – християни! Та якщо будемо жити в любові між собою, так, як закликав Христос, і в любові до всіх інших народів у світі, – з нами буде Бог! А з Ним обов'язково будемо всі щасливі і тут, на землі, і там, у вічності.

Поможи ж нам у цьому, Боже!

прот. Михайло МЕЛЬНИК
с. Старі Кривотули Тисменицького району

ЕНЕРҐОЗБЕРЕЖЕННЯ: ПОЧИН МОЛОДИХ

МИ – В ПРОЕКТІ ДТЕК

Цільові проекти, в яких можуть брати участь ЗНЗ України, не тільки дають змогу покращити благоустрій закладу, але й позитивно впливають на компетентність у різних галузях. Вперше колектив учителів, батьків і учнів Бурштинської ЗОШ І–ІІІ ст. № 3 Галицького району бере участь у проекті «Енерґоефективні школи» в рамках Програми соціального партнерства ДТЕК.

18–19 вересня у Києві був проведений установчий семінар, де були присутні представники шкіл з різних куточків України: Києва, Дніпропетровська, Ладижина, Добротвора та ін. на тему «Теорія, методологія і практика впровадження Проекту ДТЕК» «Енерґоефективні школи в ЗНЗ України». Усі почерпнули тут багато цікавої та потрібної інформації з питань енерґозбереження. Ознайомилися з основними заходами проекту, умовами його успішного впровадження.

Хочу зауважити, що лектори, які були залучені до проведення семінару, донесли багату інформацію у доступній формі. Завдячуємо Кадрії Сафіуліній, Руслану Тормосову, Олені Шевченко, Анатолію Колієнку за високу професійність, компетентність, доступність у викладі матеріалу. Важливо те, що на семінарі ми змогли побачити презентації практичних заходів уже досвідчених учасників Проекту. Свої напрацювання представили: О. Шарко, А. Хусаїнова. Щиро вдячні організаторам семінару, які виявили гостинність, люб'язність і толерантність.

Спілкування, обмін досвідом не тільки поглибили знання з питань енерґозбереження, а й запалили у серцях бажання зробити наші школи затишнішими, комфортнішими завдяки великій і сумлінній праці.

Вже зроблені перші кроки до запуску проекту й у нашій школі: створена пілотна група з учнів 6–8 класів; організована творча група батьків і вчителів, які також беруть активну участь у заходах. Інформація доведена до учнів, а на загальношкільних зборах проінформовані батьки та громадськість. Іде активна підготовка до заходів. У нас дружний колектив, і разом, докладаючи максимум зусиль, розгорнемо творчу діяльність.

Л. ПІЦУН,
керівник шкільного Проекту ДТЕК «Енерґоефективні школи», заступник директора з виховної роботи Бурштинської ЗОШ І–ІІІ ст. № 3

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

ЄДНАЙМОСЯ В «ПРОСВІТІ»

Голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка привітав зі святом голову Надвірнянського осередку Михайла Ноняка

29 вересня 1908 р. у Надвірній заснували міську філію товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка. З нагоди 105-ої річниці цієї події у будинку «Просвіти» на урочисте святкування зібрались члени відродженого осередку, представники влади і духовенства, гості з Івано-Франківська, жителі міста.

Урочистості розпочались молитвою, священики поблагословили присутніх. Хор церкви Воздвиження Чесного Хреста під орудою Надії Мацьків виконав духовний гімн «Боже великий єдиний» та гімн «Просвіти». Усіх привітав голова Надвірнянського міського осередку товариства «Просвіта» Михайло Ноняк, закликавши продовжувати й покращувати роботу осередку в майбутньому. Голова обласного об'єднання товариства «Просвіта» Степан Волковецький відзначив якісну діяльність надвірнянської «Просвіти», ознайомив з обласною програмою «Просвіта XXI століття», наголосив на основних напрямах роботи, а також нагородив найактивніших просвітян грамотами. Із художніми номерами виступив народний жіночий вокальний ансамбль «Квіти ромену» ОНД «Просвіта» (керівник – Орест Турок).

Вітальні слова звучали від голови райради Василя Поповича, який підтримав починання «Просвіти» і побажав продовжувати розвивати все українське задля розбудови нашої держави. Голова районної філії «Союзу українок» Ольга Багрійчук наголосила, що союзянки завжди працювали й працюватимуть спільно з просвітянами. Керівник РМО «Просвіта» Богдана Ковалюк подякувала за здійснену роботу і висловила сподівання, що надвірнянська «Просвіта» стане гідним прикладом для наслідування у селах району. Надвірнянський міський голова Зіновій Андрійович згадав про роль духовенства у становленні та розвитку просвітянського руху й цілі династії, плеяди надвірнянських родин, справу яких продовжують сучасники. Грамотами Надвірнянської міськради нагороджені багато активних членів осередку. Із привітальним словом виступив голова наглядової ради громадської обласної організації «Український шлях» Микола Ладовський, який зазначив, що «Просвіта» відіграє важливу роль у формуванні громадянського суспільства в Україні.

Учасників урочистості вітали художніми номерами Ірина Гуляк, Ольга Молодій, Віктор Чудновський, Наталія Зварчук, а також Клуб обдарованих дітей із Народного дому обласної «Просвіти» (керівник – Руслана Денега). Своїми спогадами про довоєнну «Просвіту» поділився Адам Бунь, а Іван Томин прочитав власні вірші. Охочі оглядали виставки місцевих майстрів, художників Остапа Мальгівського, Дмитра Угринюка, Галини Оксенюк, вихованців дитячої художньої школи, Надвірнянських ЗОШ № 1 та № 2, райцентру дитячої творчості.

Завершилось святкування піснею «Єднаймось в Просвіті» та спільним побажанням многих літ.

Михайло НОНЯК,
голова Надвірнянського міського осередку «Просвіта» ім. Т. Шевченка

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

«МЕЛОДІЯ» – НА СЦЕНІ ХОРВАТІЇ

Ансамбль «Мелодія» виступає в Хорватському народному театрі м. Осієк

На запрошення Українського культурно-просвітницького товариства імені Лесі Українки міста Осієк Республіки Хорватія народний аматорський вокальний ансамбль «Мелодія», лауреат премії імені Марійки Підгірянки обласного об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, взяв участь у VI Центральній маніфестації українців Хорватії, яка проводилася під патронатом республіканської ради з питань національних меншин та за підтримки міста Осієк.

Програма цього пам'ятного свята була цікавою і змістовною. Наприклад, у суботу, 28 вересня, учасники «Мелодії» були запрошені в Центральну бібліотеку міста Осієк на презентацію нових видань місцевих авторів – зокрема, професора Тетяни Кочневої-Ромач «Природними шляхами України. Рослини – символи України», Сергія Бурди «Слов'янська збірка – Україна» та доктора Філіпа Шкіляна «Повсякденне життя українців у Липовлянах та околиці у XX столітті». Тут вони подарували присутнім задушевні пісні: «Ой, з-за гори, з-за гори…», «Гуцулка Ксеня», «Карі очі, чорні брови…», «Смерекова хата», за які були нагороджені бурхливими оплесками і щирими словами вдячності за майстерне виконання пісенних творів.

А наступного дня у Хорватському народному театрі м. Осієк відбувся гала-концерт VI Центральної маніфестації з участю українських культурно-просвітницьких товариств Республіки Хорватія – міст Осієк, Вуковар, Славонський Брод, Баня Лука, Заґреб та інших, а також ансамблю «Мелодія», який представляв Україну.

Зі сльозами на очах слухали хорватські українці Національний гімн України, а також пісні: «Ой, засвіти, місяченьку…», «Бодай ся когут знудив…», «Ой, у гаю при Дунаю…», «На поточку прала…», «Виший ми, мамо, сорочку…» та інші.

Цікаві зустрічі з цікавими людьми, які натхненно і самовіддано працюють для розвитку українства у Хорватії, яка за короткий час старанно залікувала рани, завдані громадянською війною, і зараз процвітає, неповторні враження від знайомства з громадою міста Осієк супроводжували учасників ансамблю всі дні, які вони перебували на дружній братній землі, що повнокровно живе українським духом.

На зворотному шляху на Батьківщину учасники ансамблю здійснили екскурсію в угорську столицю – Будапешт. Із захопленням оглядали історичні й культурні пам'ятки древнього міста, милувалися «кам'яними книгами» минулого, красою Дунаю і набережної.

Ансамбль «Мелодія» висловлює щиру вдячність родині Любомиру й Оксані Стурко з української діаспори в Хорватії за щире запрошення на хорватську землю і організацію поїздки, яка, по суті, стала ще одним дружнім містком у зміцненні українсько-хорватських відносин.

Марія МИХАЙЛІВ,
староста ансамблю «Мелодія», учасниця поїздки

ВИСТАВКИ

БОЖЕСТВЕННА АУРА ІКОН

Літературно-мистецька вітальня обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. Франка в ці осінні дні, мов іконостас, промовляє святими ликами ікон, виготовленими руками і серцем Людмили Яськевич із допомогою різнобарвного бісеру. Вони променіють до нас живою енерґією. Лікар за освітою і професією пані Людмила виплекувала думку, як можна краще фізично оздоровити людину. А для цього треба постійно духовно збагачуватись. Саме творення і споглядання прекрасного дає життєву гармонію, любов, надію і віру.

Бажання зробити для свого сімейного гніздечка оберіг привело її до творення ікон. Свої задуми із молитвою почала втілювати у золотих, перлових і небесних кольорах ще у 2005 році. І з того часу її душа знаходить вивершеність у цих, освячених спокоєм, доброзичливістю, творах, які передають людям частинку її серця.

Ікони пані Людмили милують зір і душу друзів, знайомих і незнайомих у Росії, Білорусі, Румунії, Естонії, США, Канаді, Португалії, Іспанії, Голландії, Словаччині та багатьох куточках України. Цінність ікон пані Людмили визнав відомий професор-історик, поціновувач мистецтва Дмитро Степовик, який вніс фотографії робіт пані Людмили до видань «Ікони України XVIII–XX ст.», виданих у 2012–2013 роках.

Людмила Яськевич щиро ділиться своїми здобутками з людьми. А для цього провела 18 персональних виставок не тільки в Україні, але й за кордоном, куди її запрошують організатори. А всі, хто хоче побачити їх удома, можуть завітати до обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. Франка по вулиці Чорновола, 22, аби відчути божественну ауру. Помилуватись, пройнятися святістю, помолитись…

Любов ЗОРІНА

…ТАК І ВІДГУКНЕТЬСЯ

РОСІЯ СТВЕРДЖУЄ, ЩО МИ – БРАТНІ КРАЇНИ

Але хіба друзі так чинять?

Росія постійно знижує ціну на газ німцям, полякам, литовцям, але тільки не нам. **Хіба це по-братськи – продавати газ удесятеро дорожче його вартості?**

Російські прикордонники з криками **«Хохлы, мы вас утопим» розстрілюють судна наших російськомовних рибалок в Азовському морі,** розбивають їхні човни, вбивають беззбройних людей. **Це схоже на дружбу?**

Російські автоматники виходять за межі своєї бази у Севастополі та здійснюють **збройне захоплення будівлі** міського соціально-культурного центру.

Росія забороняє ввезення товарів українських виробників з Волині та Криму, з Вінниці й Дніпропетровська, з Києва і Донецька.

Від цих **«дружніх» кроків Росії** громадяни України втрачають роботу, недоотримують зарплати і пенсії, бюджет втрачає доходи, а звідси – відсутність коштів на ремонт шкіл і доріг, закупівлю ліків для лікарень тощо.

Такого **ставлення до нас як до людей другого сорту** не дозволяє собі жодна країна, окрім Росії. І це почалося не вчора, і, як свідчить досвід, завтра не закінчиться: щойно зникає одна проблема – виникає інша.

Обирай – змиритися з цим і жити з почуттям холопа у пана чи проявити звичайну людську гідність і не дозволити себе принижувати.

Кожен із нас може дати відповідь на спроби Росії поставити нас на коліна. Для цього треба лише відмовитись від купівлі російських товарів. Неросійських аналогів за тією ж ціною тієї ж якості (а часто – дешевше і краще) на полицях українських магазинів вистачає.

Відповімо бойкотом на спробу поставити нас на коліна!

НЕ КУПУЙ РОСІЙСЬКЕ!

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

Івано-Франківське обласне і міське об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка щиро вітають

вельмишановного пана
ІВАНА ГАВРИЛІВА
— відомого художника,
лауреата премії ім. І. Вагилевича
та ім. академіка І. Крип'якевича
з 75-річчям!

Прийміть від просвітян слова вдячності за Ваш особистий внесок у боротьбу за здобуття національної незалежності України, розвиток і утвердження української мови, консолідацію патріотичних сил.

Велика подяка Вам, пане Іване, за Вашу творчу діяльність на ниві високого мистецтва, активну участь у діяльності товариства «Просвіта», зокрема, за подаровані Вами для Народного дому «Просвіта» картини. Залишайтесь і надалі бравим козаком і членом Всеукраїнського громадського об'єднання «Українське реєстрове козацтво».

Бажаємо Вам щасливого сьогодення, світлого майбутнього, енергії та наснаги на ниві духовного відродження.

Міцного здоров'я і многих благословенних літ!

З роси і води!

З повагою
голова Івано-Франківського
ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ,
голова ІФ МО ВУТ «Просвіта» Василь БОЙКО,
відповідальний секретар
ІФ МО ВУТ «Просвіта» Наталія СИНИЦЯ

ЗНАЙ НАШИХ!

Члени збірної команди області на вокзалі в Івано-Франківську

ПОДОЛАЛИ ВСІ НЕЗГОДИ

З 30 вересня по 2 жовтня в Ялті відбулися фінальні змагання V Всеукраїнських ігор ветеранів спорту з легкої атлетики (осіб старших 30 років). У змаганнях взяли участь більше двохсот спортсменів з усіх реґіонів України.

Змагання проходили у важких погодних умовах (дощ, холод, вітер). У напруженій боротьбі збірна команда нашої області завоювала загальнокомандне перше місце. Спортивну славу Прикарпаття захищали іванофранківці Іван Файчак, Василь Кричун, Ярослав Пилипчук, Ярослав Остафійчук, Наталія Бистрова, Наталія Шарий, коломиянин Олег Лопачак та представник Тлумаччини Петро Морикот. Усі члени команди стали чемпіонами та призерами з різних видів легкоатлетичної програми. Обов'язки представника і тренера команди виконував Василь Кричун.

ІСТОРІЯ У ФІЛАТЕЛІЇ

ГАЛИЧ НА ПОШТОВІЙ МАРЦІ

З нагоди 1115-ої річниці з часу першої письмової згадки про Галич випущена поштова марка і штемпель. Видання здійснене на замовлення Галицької міської ради Українським державним підприємством поштового зв'язку «Укрпошта».

Сама марка належить до т. зв. «власних» марок, тобто виготовлених на замовлення неофіційних випусків. На марці форматом 30 х 43 мм зображений центральний майдан Галича з його основними архітектурними об'єктами – церквою Різдва Христового (XIV ст.) та її дзвіницею (1998) і пам'ятником королю Данилу Галицькому (відкритому 20.09.1998 р., скульптор – О. Пилєв, архітектор – О. Чамара). На марці розміщений стилізований напис «Галичу – 1115» та двомовний напис «Україна. Ukraina. 2013». Наклад власної марки – 500 примірників.

Штемпель виконаний у формі давньоруської в'язі з написом: «м. Галич. 1115 річниця заснування. 29.09.2013. Галич 77101. Івано-Франківська обл.».

Погашення марки здійснили 29 вересня 2013 року в приміщенні Галицької міської ради. Учасниками заходу стали директор Івано-Франківської дирекції УДППЗ «Укрпошта» Михайло Саковський, міський голова Галича Орест Трачик, голова Галицької райдержадміністрації Григорій Івасишин, голова Галицької райради Петро Стрембіцький, народний депутат України Роман Чернега та інші.

Слід сказати, що давньокняжому Галичу в філателії не надана достатня увага. На сьогодні тільки одна поштова марка відображала ювілей міста: «Галичу – 1100 років» (01.08.1998 р.); також є декілька державних поштових випусків, присвячених 800-річчю Галицько-Волинської держави (27.07.1999 р.), 800-річчю короля Данила Галицького (01.02.2001 р.) та 700-річчю коронації короля Данила Галицького (1953 р., видана підпільною поштою України).

А. Ч.

КНИЖНИК

ЗОРІ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ

У видавництві «Тіповіт» вийшла нова книжка-збірка – альманах художньої документалістики відомого краєзнавця й автора «Галицької Просвіти» Володимира Морозюка. Назва її – «Зорі на Чумацькому шляху».

Автор у нарисах і коротких есеях оповідає про авторок виданого 1887 року у Львові стараннями і коштом письменниць і громадських діячок Наталії Кобринської та Олени Пчілки за підтримки Івана Франка альманаху «Перший вінок». А вплетені були в нього диво-квітки оповідань, новел, поезій, статей і самих зачинательниць часопису, і Ганни Барвінок, і Олени Грицай, і Олесі Бажанської, і Дніпрової Чайки, і Уляни Кравченко, і багатьох інших.

Оповідається у книзі В. Морозюка й про феномен українського козацтва. Власне йдеться про дослідження «Козацтво і Західна Україна», в якому на історичних фактах доведено, що козацтво як визвольний рух українського народу було не лише в Центральній Україні, а й в Галичині. Це ще раз доводить, що Україна навіть розділена кордонами чужинських окупацій завжди була як одне етнічне тіло.

А ще читач знайде у виданні в «Іменному часослові» розсип зірок української історії, культури, науки. Епіграфом до цього розділу автор узяв слова Леоніда Мосендза: «Ні, не вмерли ми! Лиш тамуєм дух! Бо він не мертвих Бог, а живих!» Вони усі справді живі в нашій пам'яті. А щоб її збудити, прочитайте «Зорі на чумацькому шляху».

Богдан ВІВЧАР

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ВОЛОДАРКА ПРЕМІЇ ім. Д. СІЧИНСЬКОГО

«Я навіть не могла подумати, що колись буду одержувати премію ім. Д. Січинського, коли як начальник управління облдержадміністрації ініціювала й готувала розпорядження про заснування премії імені першого професійного українського композитора Галичини, диригента, музичного і громадського діяча Дениса Січинського», – сказала Ганна Василівна, коли одержала відзнаку з рук начальника управління культури облдержадміністрації Володимира Федорака напередодні дня народження композитора.

Саме в День музики Ганна Карась в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. І. Франка презентувала книжку «Музична культура української діаспори у світовому часопросторі XX століття», яка увінчала її майже чвертьстолітній період праці над літературою, архівними документами бібліотек – державних, університетських, приватних – різних держав світу, де по крупинках збирала відомості про українців, які підносили українську культуру до висот і презентували в державах, куди їх закидала доля (див. «Галицьку Просвіту» № 37 за 12.09.2013 р.). Презентуючи книжку, яка вийшла об'ємною, наповненою енциклопедичними відомостями про українську культуру в діаспорі від перших еміґрантів до сьогоднішнього дня, Ганна Василівна мультимедійними засобами показала процес праці над монографією, а також зустрічі з людьми, які щиро допомагали збирати матеріали за кордоном, проводити презентації.

Промовці не приховували свого захоплення працездатністю, цілеспрямованістю, багатогранністю авторки і відзначали її як найактивнішу читачку бібліотеки і доброго друга. А працівники бібліотеки представили виставку книг Ганни Василівни, які вона подарувала читальні, а також – періодичні видання з її статтями.

Приємно зазначити, що серед тих, хто щиро вітав Ганну Василівну, – народний депутат Зіновій Шкутяк, якому, як він сказав, випало щастя працювати з Ганною Василівною і він був захоплений її розумом і працьовитістю та вмінням розгортати терни на життєвій дорозі й уперто йти до успіху. Це про неї: крізь терни –до зірок. І ось у руках ця зірка – книга. Але попереду ще багато роботи.

Тепло привітала авторку, лауреатку і колеґу, завідувачка кафедри музики і дириґування – заслужений діяч мистецтв України, професор Любов Серганюк, яка відзначила її внесок у науку і підготовку молодих кадрів. Ведуча презентації, завідувачка кафедри народного і музичного мистецтва, професор Віолета Дутчак, яка, до речі, також досліджує культуру діаспори, зокрема розвиток бандурного мистецтва, відзначила книгу як діаспоріаду, що започатковує новий напрям науки. Ганна Василівна зуміла своїм прикладом запалити багатьох науковців, а також молодих аспірантів і студентів, які плідно працюють над дослідженням різних напрямків розвитку української культури в діаспорі.

Гості бібліотеки мали приємність послухати концертну програму, підготовлену аспірантами, студентами, а також майбутніми студентами – дівочим-вокальним тріо «Незабудки» с. Бортники. На завершення зустрічі Ганна Василівна подякувала всім за сприяння в роботі над монографією і подарувала бібліотеці свою нову книжку. Примірники видання розіслала в бібліотеки, в яких їй доводилось працювати.

Зорина ФЕРНЕГА

НЕЗАБУТНІ

НАЛЕЖАВ ДО НАЙКРАЩИХ

У Львові відкриють пам'ятник Сергію Кузьмінському, лідеру гурту «Брати Гадюкіни»

12 жовтня 2013 р. о 12.00 на Личаківському кладовищі у Львові відбудеться відкриття пам'ятника Сергію Кузьмінському (лідеру групи «Брати Гадюкіни»). Автор пам'ятника – скульптор Олексій Золотарьов.

3 жовтня – день народження Кузі, як називали його друзі й тисячі прихильників по всьому світу. «Звичайно, хотіли встигнути до цього дня, але пам'ятник Сергію – завдання не з легких. Треба було брати до уваги не тільки бажання родини та креатив прихильників, але й самоіронію Кузі та відповідальність учасників гурту. А ще – встановлення будь-якого монумента на Личаківському кладовищі затверджують на рівні художньої ради. А у метрів своє почуття прекрасного...» – розповідає співачка Соня Сотнік, яка була однією з організаторів великого концерту пам'яті Кузьмінського два роки тому. В тому концерті-триб'юті взяли участь гурти «Океан Ельзи», «Бумбокс», «ВВ», «Перкалаба», «ТНМК», «Ляпис Трубецкой», «Піккардійська терція», «ТІК», «Кому вниз», «ДахаБраха», «Мандри», «The Вйо», «Mad Heads XL», «Гуцул Каліпсо», «Гайдамаки», «Димна Суміш».

Сергій Кузьмінський навряд чи думав, що його останнім пристанком на землі стане саме Личаківський цвинтар... Напевне, він подарував людям, сам цього не знаючи, щось більше, ніж просто пісні...

«Кажуть, що Бог найшвидше забирає найкращих. Кузя належав до таких. Найкращих. Життя чоловіка – це спроба змогти. Постійна спроба бути так, щоб не встидно. Кузя жив у цій спробі. Постійній спробі. Він і відійшов так, що не встидно. А це – найвища спроба. Найвища Проба. Бог таки дійсно забрав Найкращого. То порадуємось за Нього. Його Небесний Оркестр став ще небеснішим», – Мох («Perkalaba»).

Н. К.

СПІВЧУТТЯ

Просвітянська громада краю висловлює **щире співчуття ДМИТРОВІ ЗАХАРУКУ,** членові Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, депутатові Верховної Ради України І-го демократичного скликання, депутатові Івано-Франківської обласної ради **з приводу відходу у вічність його дружини Ольги Григорівни.**

Від імені Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ